

[Lone Dybkjær]

lig vedrørende den kommunale serviceenhed. Det er en idé, der er udsprunget af forhandlingsforløbet, og som Socialdemokratiet har bidraget meget til.

Jeg har taget dette frem, fordi jeg ikke tror, man gavner nogen ved at gå ud på den facon, Fremskridtspartiet har gjort, og som finansministeren også kom til. Det er uklogt, hvis man skal have samarbejdet til at forløbe ordentligt.

Jeg synes, sådan som forløbet har været, at vi hver for sig har bidraget til dette. Vi har alle sammen prøvet at være idérige under forhandlingsforløbet, og selv om forliget er opdelt i to forskellige pakker, er resultatet i virkeligheden noget, vi alle sammen har været med til. Nogle har kunnet gå med til noget, andre ikke har kunnet gå med til, og så er vi nogle, der har kunnet gå med til det hele. Det er så, hvad det er, men det er i meget høj grad noget, vi har udviklet i fællesskab, og det synes jeg havde været det rigtige budskab.

Så er der selve hovedsigtet med forliget. Når jeg har sagt, at måden at anvende arbejdsløshedsdagpengene på ikke er den radikale kop te, vil jeg trods alt sige, at vi har bevæget os et godt skridt på vejen til at ophæve sofapligten, nemlig den pligt, dagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere har til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Da der ikke er noget arbejde at få, bliver det faktisk sådan, at man står til rådighed for en sofa. Jeg synes, det er udmærket, at vi med dette forlig, både de første punkter, som arbejdsministeren udmøntede, og de senere, som vi er fælles om, har fået fjernet sofapligten. Selv om vi ikke har fået fjernet den på alle områder, har vi dog fået taget nogle skridt på vejen.

Så er der spørgsmålet, om man skulle have gjort mere f.eks. inden for boligsektoren og navnlig inden for byfornyelsessektoren. Det er vigtigt – også når vi diskuterer arbejdsløshed, som jeg skal komme ind på – hvordan vi aktiverer dagpengene i den periode, hvor vi har høj arbejdsløshed.

Man kan direkte aktivere dagpengene på den måde, De Radikale har foreslået, nemlig at folk skal arbejde for kontanthjælp og dagpenge. Men man kan også aktivere dem på en sådan måde, at man lægger øgede offentlige udgifter oveni eller private tilskud oveni, og så er der tale om noget helt andet. Så er der i virkeligheden tale om, at omkostningerne under

en eller anden form enten i det offentlige eller det private vokser. Det skal jeg også vende tilbage til på et lidt senere tidspunkt.

Udgangspunktet for Det Radikale Venstre i dette forlig har været, at vi har en rystende høj arbejdsløshed i Danmark. Arbejdsløsheden er naturligvis katastrofal for alle dem, den rammer, men den er ikke mindst katastrofal for de unge, der utrolig gerne vil yde deres bidrag til samfundet, og hvor vi så siger til dem, at det kan vi ikke bruge til noget. Der er ikke noget at sige til det, hvis de bliver frustrerede, hvis der bliver oprør, og hvis der kommer opgør med den generation, der ikke for alvor tager hånd om det problem. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt. Derfor er det godt, at vi har fået taget nogle skridt på vejen.

Men det, der selvfølgelig er det vigtige i denne situation, er diskussionen om, hvorvidt der er arbejde nok til alle, og den diskussion er der allerede taget fat på her i salen. Jeg synes, at der i den diskussion, der blev ført mellem bl.a. hr. Jes Lunde, hr. Duetoft og hr. Kim Behnke, manglede et perspektiv, nemlig den internationale arbejdsdeling. Det er den, der gør – det er også til hr. Kim Behnke – at jeg synes, det er diskutabelt at tro på, at vi kan få fuld beskæftigelse i den traditionelle forstand, altså 37 timer om ugen.

Jeg tror ikke på det. Jeg tror ikke på det af miljømæssige grunde, og jeg tror ikke på det af internationale grunde, når vi også skal prøve at få ulandene med. Den internationale arbejdsdeling betyder, at noget af det arbejde, der udføres i Danmark, nødvendigvis må udføres i ulandene, og det sker i øjeblikket til helt anderledes priser end dem, vi har her. Så jeg mener, at hvis man skal diskutere spørgsmålet om, hvor høj eller hvor lav arbejdsløsheden i Danmark er eller kan blive, er det helt nødvendigt at tage det perspektiv med, uden det bliver diskussionen meningsløs.

Så kan man spørge sig selv: Er det nødvendigt med alt det arbejde? Jeg synes, der er 3 ting, man kan sige om det. For det første identificerer man sig med sit arbejde, for det andet er arbejdsløsheden utrolig ulige fordelt, og for det tredje skaber arbejdsløsheden, sådan som den udmøntes i øjeblikket, en fantastisk utryghed.

Jeg skal tage det første punkt først, spørgsmålet om at identificere sig med arbejdet. Hr.